

ODPLATA NOČNÍHO STÍNU

DAVID „SETH“ ROZSÍVAL

Mladý muž v temně rudém taláru pozoroval vytřeštěnými očima vlastní ruce. Svíral dřík šipky z kuše, uvízlé mu mezi žebry, zatímco se k němu skrz panikařící dav snažila prodrat skupinka felčarů. Než se jim to podařilo, muž padl naznak na dláždění.

Jen o několik ulic dál pronásledovala skupinka strážných spolu se dvěma najatými žoldáky muže, který z oné kuše střílel. A právě tento malý oddíl mu zabránil, aby druhou stělou své dílo dokončil.

Tajemný střelec se ulicemi Albirea pohyboval s kočičí ladností, ale přesto se mu, k jeho velkému překvapení a vzteku, nedařilo pronásledovatele setřást. Obyvatelé Města bílého mramoru by se mohli podívat muži s černou rouškou přes tvář, oblečenému kompletně v šedém, ještě k tomu s kuší v ruce. Ale střelci to bylo z duše jedno. Snažil se kličkovat, pokoušel se dostat k některé ze svých skrýší, ale stráže měl stále v patách. Začínal panikařit. Poprvé za dlouhou dobu.

A zákonitě musela přijít chyba. Prchající střelec odbočil ze Zlaté promenády, jenže zdaleka ne tam, kde měl v úmyslu. Uličku, kterou si vybral, přetínala v půli zeď. Zaváhal na kratičký okamžik, a v tu ránu již cinkot kroužkových zbrojí prozrazoval, že ho stráže dostihly.

Pomalou se otočil. Trojici strážných s připravenými kušemi vedli dva muži, kteří ale očividně k pravidelným oddílům alمندorské armády nepatřili. První z nich byl vysoký Plaveňan, soudě podle dlouhých zrzavých vlasů. Oděn byl v šupinovou zbroj, přes kterou měl přehozený tmavě zelený plášť.

Co ale upoutalo střelcovu pozornost jako první, byla jednoznačně výhružná přítomnost nepochybně lintirového jedenapůlručního meče, který Plaveňan třímal s nepříjemnou jistotou. Druhý muž byl spíše středního vzrůstu, krátkých hnědých vlasů, a oproti Plaveňanovi se mnohem méně jevil zbraněmi. O to výhružněji ale, chráněn pouze začerněnou koženou zbrojí, vypadal.

„Mířte mu na nohy!“ rozkázal Plaveňan.

„Střílejte!“ přisadil si ten druhý.

Na střelbu ovšem strážní čas neměli. Ruka tajemného střelce sebou dvakrát mihla rychlostí útočící huamy, a všichni tři vojáci náhle chroptěli v marné snaze nadechnout se. Střelcovy vrhací hvězdice se jim zaryly do krků. Hnědovlasý muž se ale vrhl k zemi s hbitostí, která si nezadala s útokem střelce, a se stejnou mrštností se od země odrazil a znovu zaujal bojový postoj. Plaveňanovi se podařilo vykrýt letící hvězdici mečem, měnícím se na okamžik v rozmazanou šmouhu. Hvězdice, téměř přetnutá v půli, cinkla o dláždění.

Střelec bez okolků zahodil kuši a jeho další pohyb elegantně skloubil tasení dýky s okamžitým útokem na muže v kožené zbroji. Oko běžného člověka by tento útok snad ani spatřit nedokázalo, ale v ruce hnědovlasého se objevily dýky jakoby odnikud a zablokovaly protivníkům úder. V tu chvíli se svým mečem rozpráhl Plaveňan, a tajemný střelec měl najednou spoustu práce, aby se jeho útoku vyhnul.

V boji střelci sklouzla rouška - měl mladou opálenou tvář s hlubokými šedými očima, ve vzteku podlitými krví. Plaveňan se svým druhem střídavě na střelce dotírali. Ač jejich útoky vykrýval se zdánlivou lehkostí, byl tlačěn stále více a více ke zdi, až do ní nakonec narazil a najednou neměl kam ustupovat.

Jen o vlásek uskočil Plaveňanově čepeli svištící k jeho krku. Jeho úskok však skončil přímo na připravené dýce druhého soupeře. Ten měl navíc dýky dvě a ta v levé ruce už mířila ke střelcovu krku. Odmaskovaný střelec se jí vyhnul v poslední setině vteřiny a to jen za cenu hlubokého šrámu na tváři.

Na kratičký okamžik střelci sklouzli z prostředníčku stříbrný prsten a jeho protivníci najednou místo snědému muži spatřili odpornou kreaturu, šedou šupinatou tvář, hyzděnou kostěnými výrůstky, odporným zubatým šklebem na místě úst, nad kterým rudě zářila dvě malá šelmovská očka, a odpornou mokvající ranou na tváři, z níž vytékal černý hnis.

Oba jeho soupeři náhle zkoprněli jako by do nich udeřil blesk. Skřet tohoto momentu využil k bleskurychlému úniku, šplhající po zdi tak, jak by to žádný smrtelník nedokázal. Jeho protivníci se po kratičké chvílce vrhli za ním, ale na to již bylo pozdě. Muž, který střílel na králova synovce, jim upláchl.

...

Za takových nocí by si jeden myslel, že si Sedmnáctka vzala volno. Mračna převalující se jako klubko zápasníků, déšť neúnavně bičující povrch asterionský, vítr ohýbající stromy až k zemi. Okapy přetéající tak, že se celé střechy domů mění v jediný velký vodopád.

V takových chvílích se snad i zlá monstra ukrývájí před nepřízní Siaronovou. Ale i přesto můžeme vidět muže zahaleného v nepromokavý, cestovní plášť, kterak si razí cestu skrze vodní proudy ke dveřím jednoho z mála výstavních dvoupatrových domů, nacházejících se v tomto městě.

...

„Brašku, u Auriona, co děláš v Athoru? A ještě v takový bouři. Pojď dál, osuš se, ani nevíš, jak rád tě vidím!“ pravil pomenší šlachovitý muž, jehož hnědou hřívou citelně prokvétaly šediny.

„Já... je mi líto, že tě obtěžuji v tuhle hodinu, ale potřebuji tvoji pomoc.“ řekl Brašek, odložil plášť, zahodil tlumok a bez pozvání se usadil v jídelně.

Jeho hostitel přinesl studené maso a sýr a dva korbely piva. Na Braškovo zdvižené obočí odpověděl s pokrčením ramenou: „Koupil jsem výhodně jednu bečku v Podlesí. Podleskej skřet, nejlepší pivo, co můžeš v širém okolí sehnat. Ale řekni mi, Brašku, čemu vděčím za tvoji návštěvu?“

Brašek se rozvalil na židli do pohodlnější polohy, povzdychl si a spustil: „Prožili jsme toho hodně, kamaráde,“ jeho druh přikyvoval, „hodně dobrodružství, cizí země, boje za Almendor proti hevrenům, dokonce proti Svobodnejm městům. To bylo pořádný maso.“

„Máš pravdu, kolikrát šlo o krk, ale vzpomínám na ty časy rád, byls skvělej parták.“

„Díky, Dragire. Ale zpátky k věci...prožili jsme toho hodně, ale oba dva jsme se nakonec usadili. Však víš, poznal jsem Wjaroniku, přesvědčil jejího otce, že mi dobrodružství vyneslo dost statků, aby se se mnou měla jako v peřince, našel pěkněj dům s hospodářstvím...“

„Jasně, vždyť jsem tě byl i jednou navštívit.“

„Jo, máš pravdu, mno a stejně jako tobě, jak jsem se doslechl, se nám narodila dcera. Hádej, jak jsem jí pojmenoval?“

„Nemám nejmenší tušení, Brašku.“

„Dragira.“

Dragir marně hledal nějakou stopu žertu v Braškově tváři. „Nedívej se tak na mě, mluvím pravdu, pojmenoval jsem ji po tobě. Musím ale říct, že mě to stálo něco sil, než jsem Wjaroniku přesvědčil, že je to vhodný jméno pro holku. Žili jsme si krásně, jak jsem si to vždycky představoval.“

„Žili?“ neudržel zvědavost na uzdě Dragir.

„Jo, na můj život ve Stinný padl stín, není to vtipný?“ nevesele se zasmál jako člověk, co mu už žádný smysl pro humor nezbyl.

„Nerozumím.“

„Však počkej, a porozumíš. Asi před rokem se k nám v noci vkradli zabijáci. Byl jsem po práci na poli v hospodě se sousedama, a když jsem se vrátil, našel... našel jsem...“

...

Přestože byla tma a on sám byl trochu přio opilý, nemohl si Brašek nevšimnout, že dveře do jeho domu nejsou dovřené. Jak to, že na to Wjaronika nedala pozor? Vždyť to je jak pozvání pro kdejakou zlodějskou chátru, co se po kopcích potuluje.

Brašek vstoupil do domu, z police za dveřmi vzal jednu z olejových lamp a rozžhnul ji. Ve světnici bylo všechno na svém místě, zloději tedy zaváhání jeho ženy naštěstí nevyužili.

Tiše a opatrně přešel do pokojíka, kde spávala jeho tříletá Dragira. Nebyla tam. Nu což, asi spí s Wjaroničkou, pomyslel si. Stejně tiše se tak přesunul do vedlejšího pokoje a jeho lampa osvětlila obraz nepořádku a chaosu, a, což bylo hlavní, ležící tělo na posteli. Brašek upustil lampu.

Na posteli byla jeho žena, ale nespala. Hlava, přepadávající přes okraj postele, byla od těla téměř oddělena, šedé oči vytřeštěny, a všude kolem kaluž krve. Plaveňan přiskočil ke své ženě, poklekl, vzal ji do náruče, líbal ji, jeho slzy se mísily s její krví, a on neustále zoufale opakoval: „Wjaroničko...Wjaroničko...“

Pak jeho oči padly na stříbrný záblesk uprostřed rudého moře krve. Opatrně tu věc vzal, jednalo se o stříbrnou sponu tvaru dračího křídla. Po hodině, prosezené v nohách postele, naposledy políbil ženu, po desítce let na sebe znovu oblékl svoji šupinovou zbroj, přes záda si připjal pochvu obsahující jeho lintirový meč, a vydal se najít svoji dceru.

...

„Našel jsem Wjaroniku, moji milovanou ženu... s proříznutým hrdlem.“ Hlas se mu trásl. „Z celého domu se nic neztratilo... až na Dragiru. Našel jsem pod postelí tuhle sponu.“ Řekl, a vytáhl stříbrnou sponu v podobě dračího křídla.

„Zašel jsem do vesnice a požádal lidi, aby se o můj dům postarali, moji ženu pohřbili, aby doznala pokoje, s tím, že já jdu hledat svoji dceru. Vyrazil jsem do Albirea. Doufal jsem, že tam najdu někoho, kdo mi o té sponě něco poví, a snad mě tak dovede k vrahům. Našel jsem. Jmenoval se Elvarn er Hardunel.“

„Nějakej punčocháč?“

„Ale kdeže, žádnéj šlechtic. To jméno si dal sám, ze starýho jazyka to znamená něco jako „Idiot z Prdelákova“.“

...

„Jasně, že vim, co to je.“ řekl chraplavým hlasem malý vyzáblý mužik s extrémně mastnými vlasy a bujným neupraveným plnovousem. „To je spona, kterou používají Noční Stíny, Démonovy uši a oči. Měla by mít nějaké kouzelné maskovací vlastnosti. Kdes k ní přišel Plaveňane?“

„Do toho ti nic není skrčku. Řekni mi radši, jak se s nimi mohu setkat.“

„Hohó, čas a místo setkání si nevybereš. Když chtěj, najdou si tě. Když nechťej, nemáš šanci je najít. Ale možná, za určitou sumičku, přece jen, je to pro mě obrovský riziko, bych ti mohl pomoci.“

„Skutečně?“

„Ať se před Lamieusem propadnu, esli lžu. Sejdeme se zejtra tady na tom místě tři hodiny před setměním, platí?“

„Platí.“

„A nezapomeň s sebou vzít peníze. Nejsou peníze, nebudou Stíny, je to jasný?“

„Jo, je to jasný.“

...

Brašek opatrně našlapoval bočními uličkami. Neměl ke svému konání nějaký racionální důvod, ale zkušenosti mu napovídaly, že na místo schůzky bude lepší přijít zadem. Dobře udělal.

Na místě, kde očekával Elvarna, číhala skupina velice nebezpečně vyhlížejících individuí, dýky a šavle začerněné, aby je neprozradil záblesk tasené oceli.

„Ten hajzl...“ procedil sám pro sebe Brašek mezi zuby. Podrazil ho. Přizval na něj nějakou tlupu. Pak si ale všiml spony podobné té, kterou našel zalitou krví vlastní ženy. Ten zmetek na něj nepozval jen tak nějakou tlupu. Sám ho prásknul Stínům. Tím lépe.

Stíny útok ze střechy nečekali, už proto, že právě na střeše měli jednu ze svých nejbdělejších hlídek. Z jejího těla ale vyprchal život již před několika okamžiky, a mezi očima a ušima Démona, teď řádil urostlý Plaveňan, který i přes svůj věk rozséval smrt a zkázu.

Ogdajova hlava se kutálela po dláždění jen několik chvil, co do hloučku Stínů Brašek doslova skočil. Stíny se ho pokusily obklíčit, ale zrzavý bojovník mezi nimi vířil jako žralok, a jeho čepel se hladově zakusovala do Wjaroničiných vrahů. Ranám uhýbal s nevidanou lehkostí, a i ty, kterým uhnout nestačil, pro něho byly sotva jako vosí štípnutí. Těch několik chvil, než Stínům došlo, že tento boj pro ně vítězstvím neskončí, stálo život tři z nich. Pak se dali na útěk.

Přesně na to však Plaveňan čekal. Zatímco bojoval, pokoušel se odhadnout své protivníky, najít mezi nimi toho nejslabšího a nejpomalejšího. Na něho téměř neútočil. Ale v okamžiku, kdy se Stíny dali na útěk, udeřil a jeho okovaná bota prudce dopadla na koleno procházejícího soupeře. Ozvalo se odporne zapraskání, které následoval pronikavý bolestivý výkřik, a Stín zůstal ležet Braškovi u nohou.

...

„Elvarn mě podrazil, ale nakonec mě i tak přivedl ke Stínům. Porval jsem se s nima a jednoho jsem zajmul. Jmenoval se tuším Artěk, pokud tedy říkal pravdu. Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem mu rozvázal jazyk, a vysypal všechno, co věděl. Dozvěděl jsem se od něho, že jedním z nejdůležitějších úkolů Stínů v Dálavě bylo právě zajmout moji dceru. Nechápal jsem proč. Prozradil také, že ji vlečou až na jih, do Země Stínů, Kharova Panství, do města Kolmar. Dokonce mi řekl, kudy patrně povede jejich cesta. Byl z mého výslechu dost vyčerpaný.“

Brašek se nevesele usmál do vytřeštěných nevěřících očí svého přítele.

„Pak...“

...

Artěk měl strach. Měl z toho Plaveňana hrůzu, neboť mu připravoval stejná muka, jako Artěk ve službách Stínů jiným lidem. Nikdy však neměl možnost okusit mučení i z druhé strany. Teď ji dostal, a najednou ho zaplavila vlna lítosti a soucitu s těmi, které on sám trýznil. Bolelo ho to.

Jistě, mnohem více ho bolely zlámané prsty, vytrhané zuby a otvor, který zbyl po odříznutém boltci. Plaveňanovi už řekl všechno, co mohl. Khar aby to spral, při takové bolesti nebyla jiná alternativa než prozradit všechno, co věděl.

„Prosím, všechno jsem řekl. Přestaň už s tím! Nic víc nevím!“ chroptěl, plakajíc na zemi.

„Dobrá,“ pravil ledově klidným hlasem Brašek.

„Děkuji, pane! Děkuji.“ Slzy bolesti se změnilly v slzy štěstí. Uslzené oči se poté zděšeně rozšířily, když si tělo uvědomilo bodavou bolest v hrudi.

Poslední pohled Artěkova života spočinul na dýce, kterou mu Brašek vbodl do srdce. Pak Artěkovo utrpení skončilo.

„Lamius s tebou, vrahu.“ zašeptal Plaveňan, když jakoby neživýma zelenýma očima shlížel na tělo svého zajatce.

...

„Zabil jsem ho. Po mučení by už stejně dlouho nevydržel. Sehnal jsem, co nejrychlejšího, koně a vyrazil jsem za svojí dcerou. Stíny jsem dostihl asi po třech dnech. Utábořili se v Trhlinové pláni.“

...

Stráž sotva zaslechla svistot letící čepele a už ležela, přetátá v půli v drsné trávě Trhlinové pláně. Asi deset stanů Stínů a jejich pomocníků bylo postaveno do kruhu, kolem tábora byly dva koše s ohněm a u každého hlídka. Což bylo velice hloupé, neboť každý druhý věděl, že největší šílenost je stát na noční hlídce u ohně, kde člověk ztratí noční vidění a sám je přitom dobře viděn. Brašek nakoukl do prvního stanu, ve kterém objevil jednoho hlasitě pochrupujícího muže. Plaveňan mu nedal možnost se ze snu probudit. Jeho práce byla čistá a tichá. Nahlédl do dalšího stanu a srdce mu povyskočilo. Spala tam jeho tříletá dcerka. Chvilku se kochal tím pohledem, když se Dragira probudila.

„Tatííííí.“

Brašek se příliš pozdě vzpamatoval, její pisklavý hlásek již probudil celý tábor.

Zejména elfa, se kterým sdílela stan. Pohlednou tvář hyzdily jen dvě jizvy nad levým okem. Elf jednou rukou popadl Dragiru, druhou tasil svůj elfí trn a bleskově ho přiložil Dargiře ke krku. Ta se rozplakala.

Brašek nevěděl, co má dělat, a probral ho až tesák, který se mu zanořil do boku. Otočil se, pokoušejíc se setnout svému protivníkovi hlavu, leč to by musel mířit trochu níž. Tesák totiž patřil hobitovi, který se už už napřahoval k další ráně.

Brašek půlčíka nakopl a rána jej odnesla o dobrých pět metrů, kde dopadl na stan a shodil jej. To si ale Brašek vychutnat nemohl, neboť ho obklopilo pět nepřátel, tři lidé a dva elfové. Co hůř, všichni působili jako velice zruční šermíři. Plaveňana postupně zranili na obou rukou a jedné noze.

Brašek cítil, jak mu ubývají síly. Všechnu svoji zoufalost, svůj hněv a svůj zármutek vložil do jediného útoku, kterým se pokusil probít z obklíčení. Jeho protivníky to, zdálo se, zaskočilo. Jednoho elfa Plaveňanův útok rozsekal na cáry. Brašek využil nabídnuté situace a prchl. Na útěku ho provázel táhlý vysoký pískot: „Tatííííí.“

...

„Porazili mě a zahnali jako psa. Dávali si pak mnohem větší pozor.“ Dragir s úžasem naslouchal vyprávění svého druha.

„Nakonec jsme opustili Dálavu a vstoupili do Držav, jak se říká Kharovu panství na jihu. Musel jsem si dávat mnohem větší pozor, všude kolem obcházely skřetí hlídky. Državy jsou skutečně rozlehlé, a divil by ses, jak úrodné a obývané. Pronásledoval jsem Stíny až do Kolmaru. Je to město, ve kterém je snad víc hlav než v Albireu, ale vypadá hůř než Dunrilean.“ Třesoucí se hlas vypravěče Dragira zcela uhranul, takže jen mechanicky žvýkal sýr, naslouchajíc přítelovu příběhu.

„Odvlekli tam moji dcerušku do citadely, jediný pořádný budovy v celém tom posraném městě. Sídlí tam Noční Stíny. Proniknout tam bylo snad zhora nemožné. Seznámil jsem se tam ale s jedním otrokem. Byl starý a slepý, ale přesto se o něj jeho pán, snad ze soucitu, stále

staral. Protože byl otrok slepý, vybrali si ho nakonec i Stíny pro službu v citadele. Zjistil, kde drží moji dceru a prozradil mi to. I to, jak bych se k ní mohl dostat...“

...

„Musíš šplhat, synku.“ sípal stařec. „Jsou tam nějaké plazivé rostliny, jenomže to je jen trik na lidi, kteří by se chtěli vkrást do citadely. Ty rostliny jsou masožravé, alespoň co jsem slyšel.“ Prohrábl si svoje řídké bílé vlasy, vytáhl odněkud jakousi malou fiólku a podal ji Plaveňanovi. „Vypij tohle a rostliny tě nenapadnou. Funguje to jen chvílku, ale je to ozkoušené.“

„Díky.“

„Najdi svoji dcerušku, synku. Víím jaké to je, proč myslíš, že jsem tu v otroctví? Žil jsem v Sintaru a ani nevím jak, ale povedlo se mi zneprátelit si Stíny. Ženu i dceru zabili, oba dva mé syny nahnali do služby v Kharově armádě, kde zakrátko oba vypustili duši. Mě oslepili a nechali tu otročit. Doufám, že dopadneš lépe. Hodně štěstí, synku.“

Braškoví po tváři kanuly slzy, ale již byl rozhodnutý. Neudělá stejnou chybu dvakrát. Zornice ve starcových nevidoucích očích se rozšířily a jeho ústa vypustila slabý vzdech, když mu plakající Brašek zarazil dýku do srdce.

...

„Já ho zabil, Dragire!“ Braškův hlas se zcela zlomil. „Tolik jsem se bál, aby mě zase někdo neprozradil, že jsem zabil někoho, v kom jsem i v těch bezútěšnejch državách získal přítele. Měl jsem takovej strach, že jsem zabil slepýho a nemohoucího starce. Já ho zabil... zabil jsem ho...“ Dragir se přisunul ke svému druhovi, ve snaze ho utěšit.

Po několika minutách Brašek znovu našel ztracenou řeč. „Musel jsem využít toho, co mi pověděl. Tak jsem jedný noci odstranil pár strážní Nebyl to problém, nečekali mě, a já měl v sobě tolik hněvu a vzteku, že by mě nezastavili, ani kdyby se proti mně postavili všichni. Vypil jsem ten utrejch, co mi dal a vyšplhal až k oknu, za kterým měla bejt moje dcerunka. Vylomil jsem mříž a uviděl ji znovu. Klidně spala na posteli s nebesy, takový tý noblesní, no a přišel jsem k...“

Z horního patra Dragirova domu se ozval nějaký šramot.

„Nevšímej si toho, to bude nějaká krysa.“ uklidnil ho přítel, jenže v tu ránu se domem rozlehla hlasitá rána. Dragir byl v okamžiku na nohou a chystal se vyběhnout nahoru, když na krku ucítil chladný hrot dýky.

Překvapeně se otočil na Braška, kterému se po tvářích proudem řinuly slzy, nicméně ruka s dýkou se ani nezachvěla.

„Měl by sis zas sednout,“ zašeptal.

„Sedni si!“ zařval nepřičetně, když jeho pokyn nedoznal odezvy. „Vyprávění ještě není u konce, kamaráde. Přišel jsem k její posteli...“

...

Pokojem se rozlehl potlesk, rozsvítilo se, a Brašek spatřil kruh samostřílů mířících přímo na něho. Samostříly třímaly strážní citadely, kterých si v rozrušení ze setkání s dcerou ve tmě nevšíml. Jejich kroužkové zbroje vypadaly velice odolně a v jejich očích se dala vyčíst naprostá loajalita a chladnokrevnost. Zastřelili by ho bez meškání.

Jenže v místnosti byl ještě někdo jiný, to on prve zatleskal podařenému představení. Byl to vysoký, svalnatý muž ve volné černé hedvábné tunice, s krátkými tmavě hnědými vlnitými vlasy. Typický příslušník národa Šošarů. Jeho pohlednou snědou tvář však hyzdila rozšklebená jizva.

Smál se, jeho šedé oči však zůstávaly ledově chladné.

...

„Byl to Vasašir Lívď, sám velitel Nočních stínů, kdo tam na mě čekal. Vzpomínáš na atentát na Peliona?“

„Jistě, není to tak dávno. Proč myslíš, že mám tenhle pěkný barák? Královská rodina umí bejt dost vděčná, když na to přijde.“ odpověděl Dragir, který se mezitím trochu sebral.

„To byl on, kdo nám tehdy upláchl v té uličce. Lívď.“ pravil Brašek.

Na schodech se ozvaly kroky. Hrot Braškovy dýky stále spočíval na Dragirově krku. Dragir se otočil, a když spatřil, kdo vchází do místnosti, znovu se prudce napřimil. V jeho tváři se mísil děs se vztekem.

Do pokoje nakráčelo sedm mužů. Dva drželi Hanalu, Dragirovu ženu a jeden jeho plačící dceru Vratěnu. Další dva, svalovci vysokí snad přes dva metry, uchopili odporující Dragira každý za jednu paži. Šestý muž kryl zbývající svojí kuší a sedmý, který přišel jako poslední, třímá tasenou zubatou dýku, bezpochyby otrávenou. Na opálené tváři měl jízlivý úsměv a šedé oči tančily nadšením. Vasašir Lívď, Pán Stínů, prodloužená ruka Khara Démona.

Brašek pokračoval kolísajícím hlasem: „Vražda, únos, všechno bylo proto, aby mě Lívď přilákal k sobě. Nikdy nám nezapomněl, že jsme mu ten atentát překazili. A tobě nemohl odpustit tu jízvu, která ho zohydila. Dlouho se mě snažil najít, a když mě našel, využit, abych ho přivedl k tobě.“

„Ale, Brašku, proč? Pročs to udělal?“

„Zabil by mi dceru, copak to nechápeš? Slíbil mi, že ji vrátí, když ho k tobě dovedu. Neměl jsem na výběr.“

Otočil se na Šošara.

„Lívďe, dost! Přivedl jsem tě až k Dragirovi domů, chci svoji dceru!“

„Dostaneš ji. Neboj se.“ pronesl klidným hlasem Stín. „Nejprve tu však pro tebe a tvého přítele máme divadlo.“

A před Dragirovými očima uchopil Hanalu za vlasy, trhl její hlavou vzhůru, a nechal dýku zakousnout se do jejího krku. Dragir marně zápasil, až mu lezly oči z důlků, se svými vězniteli. Brašek zíral na tu scénu neschopen se pohnout. Vratěna již neplakala, zakrývala si oči rukou, a třásla se.

Ale Lívď jim uchystal ještě krutější podívanou. Přešel pomalu k Dragirově dceři, odtáhl její ruku a hluboce se zahleděl do těch vyděšených uszlzených dětských očí. Pak se slastným úšklebkem zanořil dýku hluboko do jejího břicha.

Brašek zbělel a zakryl si oči, Dragir přestal zápasit a zcela ochabl v rukách svých věznitelů. Dívka zaječela, a byl to křik, který bodal až do morku kostí. Netrval dlouhou, Vratěnka zemřela záhy. Lívď pak vedl dýku až skoro ke krku, zcela tak zohavujíc dětské tělíčko.

Spokojeně otřel dýku a otočil se k Braškovi a Dragirovi.

„Zabij ho.“ přikázal Braškovi a ukázal na Dragira. Brašek zakroutil hlavou.

„Zabij ho, nebo já zabiju tvoji dceru!“ zařval Lívď, ale Dragir se vysmekl a sám se vrhl na Braškovu dýku.

Brašek uchopil umírajícího přítele, Dragir se mu naposledy zahleděl do očí. Brašek chtěl ještě něco říci, ale řeč ho zradila. Dragir mu zemřel v náručí.

„DEJ MI MOJI DCERU !!!“ odsekával Brašek jednotlivá slova a hrozil mečem na Lívďa.

„Ale proč by ne, odpověděl klidně velitel Stínů. Teď už pro tebe není cesta zpět. Lidé si budou myslet, že jsi ho zabil ty. Musíš jít s námi. Budeš Nočním stínem a já ti zaručuji bezpečí tvoji dcery.“

Brašek se na chvíli zamyslel nad svojí situací. „Dobrá, stanu se Stínem.“ procedil Brašek pak skrze zaťaté zuby.

„Už ses jím stal.“ odvětil Lívd a spokojeně se usmál.

...

Bouře venku stále zuřila. Sedm Stínů do domu vešlo, osm jich jej opustilo. Jen smrt a zmar zůstala uvnitř.

Článek se poprvé objevil v Dechu draka 07/2009.